

László Zsolt

Mint Allan Ginsberg a kőfejtőben

(T. I-nek, odaát)

„A gyógyulás pillanatában fáj a seb legjobban.”
/Takács Imre: Prognózis/

Zuhog a több kilós kalapács
hasadnak port verve a kövek
hámlik a tenyér mint haldögről a pikkely
és hogy kinek volt vagy kinek lesz igaza
az itt már teljesen mindegy –
Visszhangot öklendve hasadnak az „egymásra emelt kövek”
de nem szólnak vissza
Te sem vagy akihez szólhatnék
és én sem az vagyok akihez szólhatnál
Balkánon inneni és azon túli „bozgor”...

Kint minden nagyon szép
végtelen még a nyár
asszonyi kegyektől magasodik a láz
és feszülnek a mellek merevednek a bimbók
hűsít a jégkrém és pára-deres a fröccsös pohár
Kint lenni jó
sosem késik a pizzafutár
és nem reflektoroz szemedbe a kicsi kék police-autó
Nincsenek beszögezett ablakok
kiüresedett porták
nem bánthat állandósult gyomorrontás
minden kínál és minden nyitott
mint valamikor az „össznépi konyhák”
a mezőket elkerüli az aszály is
síríg köttetnek a barátságok és a házasságok
csak jóra sikerülhetnek a vasárnapi ebédek
és lemenőtől fölmenőig teljesednek a családok
Kint lenni jó...
A sok közül egyik arcod
azért pirul el mert a másik sápadt
A sok közül egyik arcod azért sápadt
mert egy másik pirul...
Minden év a fordulat éve
Minden fordulat évforduló
A zenekar tovább muzsikál
és a karmester sem inti le a túlbuzgó cintányérost...
Az oldva kötni és kötve oldani tudása kevéskéé jussa csak
ahol mímelve bólint az úri társaság
közösben egyesülő busa feje –
Csak kint lenni jó

Farkas Ferenc
Rubens
bronz

Órabérben hágni
büdös szalonnabőrkéket illatossá rágcsálni
és ajándékba adni pofátlanul újra az ajándékot...
Csak kint jó lenni
ahol mindent lehet és még végtelen a nyár

A teljes látómezőt kell célkeresztbe fogni
Az e-mail-es haramiák nem bátran bújdosó betyárok –
A teljes látómezőt...
Csak az áztatott vessző tűri a kosárba fonást
Csak az izzásban lágyított vas
szilárdul elnyűhetetlen patkóvá
Csak igazán gömbölyű almát
tudok távoli markodba gurítani –

Zuhog a súlyos kalapács
és hámlik a tenyér mint haldögről a pikkely
Visszhangot öklendve hasadnak
„az egymásra emelt kövek”
de nem szólnak vissza
Te sem szólhatsz már
Én sem szólok
Elkövetjük ismét azt a merényletet
aminek nincsenek áldozatai –
Azért voltál hogy lehessenek
Balkánon innen és azon túl is „bozgor”...

Odaát már biztosan újra színlik a páskom
Nem sorvaszthat el az ősz majd itt sem
Porban szétszórt csigolyákból
rakosgatom össze súlyos terhek alatt
sem görbülő gerincedet
megfontolt dermedő kézzel